

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĀELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

OSMA NEDJELJA KROZ
GODINU I

PEPELNICA

PRVA KORIZMENA
NEDJELJA

mihael

6-7/2022.

LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

Godište XVI. (2022.), broj 6-7 (513-4)
osma nedjelja kroz godinu I
prva korizmena nedjelja
27. veljače 2022.

Kontakt:
vič. **Željko Rakošec**, policijski kapelan
tel.: 22 712, 85 682;
e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica: Đuro Seder
Isus
<https://www.hilp.hr/>

VELJAČA - OŽUJAK

Ned 27. OSMA NEDJELJA KROZ GODINU

Pon.	28.	Roman, Bogoljub, Teofil
Uto.	1.	Feliks, Albin, David
Sri.	2	PEPELNICA - ČISTA SRIJEDA (post i nemrs), Lucije, Čedomil
Čet.	3.	Marin, Marinko, Kamilo, Renato
Pet.	4.	Kazimir, Eugen, Natko, Kvirin
Sub.	5.	Euzebij, Vedran, Lucije I., Teofil

Ned 6. PRVA KORIZMENA NEDJELJA

Pon.	7.	Perpetua i Felicita, Eugen
Uto.	8.	Ivan od Boga., Boško
Sri.	9.	Franciska Rimska, Dominik
Čet.	10.	Emil, Makarije
Pet.	11.	Firmin, Tvrtko, Blanka
Sub.	12.	Bernard, Dora, Maksimilijan

MEDITACIJA

Svjetlo i pepeo 3

SLUŽBA RIJEČI: OSMA NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

**Budite milosrdni kao što je milosrdan
Otac vaš** 4

HOMILIJA

Prosudbe i osude 8

SLUŽBA RIJEČI: PEPELNICA

ČITANJA

**Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit
će ti.** 10

HOMILIJA

Pepelnica 14

SLUŽBA RIJEČI: PRVA KORIZMENA NEDJELJA

ČITANJA

**Duh ga je vodio pustinjom, gdje bijaše
iskušavan.** 16

HOMILIJA

Kušani za spasenje 20

KATEHEZA

**Isus iz Nazareta središte svemira i
povijesti** 22

Mali vjeronaučni leksikon 25

Korizma 26

UZ BLAGDAN

Sluga Božji Ante Gabrić 20

NAŠI POKOJNI 30

Svjetlo i pepeo

Ovo razdoblje crkvene liturgijske godine obilježeno je s dva, recimo tako, biblijsko - liturgijska znaka: svjetlom i pepelom. Promotrimo jedan i drugi.

Svijećnica, na početku mjeseca veljače, stoji poput odsjaja božićnoga svjetla iz jaslica. To svjetlo produžilo je i svjetlost dana, dani su postali duži. Bogoslužje Svijećnice upozorilo nas je: Svjetlost na prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraelskoga. Radi se, dakle, ne o trenutnom svjetlu, već o svjetlu koje će trajati u Božjem narodu i biti njegova slava. Isus je sebe nazvao svjetlom: Ja sam svjetlost svijeta - rekao je. Sv. Ivan evanđelist kaže da je Svjetlost došla na svijet. To je Svjetlo istinsko, ono prosvjetljuje svakoga čovjeka. To je svrha betlehemskog Svjetla, koje je razorilo tamu noći i od štale učinilo nebo. Ono ima moć raspršiti tamu moga srca i od njega stvoriti nebo. Moj je zadatak staviti ga na svijećnjak svoje duše i omogućiti mu da svijetli u ovom bezdušnom svijetu. Ono nas poziva da ne proklinjemo tamu već da radosno služimo Svjetlu, koje je Isus Krist.

Drugi snažan znak ovog vremena je pepeo, pepelnica. Ona stoji na početku Vazmenog razdoblja. To je novi početak. Kad dopustimo da nam izgori svjetlo, ostaje pepeo. Svjetlo gubi sjaj i toplinu kad u uljanicu duše ne dolijevamo ulja. Ulje je molitva, motrenje Boga i životno praćenje njegove zvijezde. Ulje su djela učinjena čovjeku radi Boga. Čovjek koji tone vraća se u pepeo. Ozbiljno upozorenje u bogoslužju pepelnice: Spomeni se čovječe da si prah i da ćeš se u prah vratiti! - potiče i poziva: Obratite se i vjerujte Evanđelju! Pepeo nikako nije naša posljednja točka. U pepelu ću čekati uskrsnuće, ali ako danas vjerujem Evanđelju i po njemu ravnam svoj život, vratit ću se iz pepela u novi, vječni život. Kad god pristupim čovjeku bez Boga, kad god čovjeka ostavim bez Boga, ostaje mi pepeo života. Svjetlo je ugašeno. Eto, i to mi se može dogoditi. Srećom, nije to "sudba kleta", fatum. Treba čuti i poslušati poziv navještaja: Obratite se i vjerujte Evanđelju.

Zahvaljujući "premilosrdnom srcu Boga našega" mi možemo uvijek započinjati. On nam daje priliku da pepeo pretvaramo u život. Gospodin jako cijeni našu volju i vjernost. Volja i vjernost otvorena su vrata moje duše njegovoj milosti. Kad ugleda vjernost moje volje, on će biti moja snaga. Idi s tom snagom u sebi. Ja ću biti s tobom. Pobijedit ćeš..., rekao je mladom Gideonu.

Nemojmo se uplašiti svoga pepela. Motrimo Njegovo Svjetlo. Gospodin će nas izvesti iz tame na svjetlo, iz smrti u život. Neka nam ovo vrijeme bude vremenom nade i radosti.

Prvo čitanje: Sir 27,4-7

Nikoga ne hvali prije no što progovori.

Čitanje Knjige Sirahove

Kad se sito trese, mekinje ostaju:
tako i nedostaci čovjekovi
izbijaju u govoru njegovu.
Lončarove posude peć iskušava,
a čovjeka njegov govor.
Obradu voćke očituje njezin plod:
tako i riječi čovjekove
otkrivaju njegove osjećaje.
Nikoga ne hvali prije no što progovori
jer govor je kušnja ljudi.

Riječ Gospodnja

Knjigu Sirahovu napisao je Jeshua ben Eleazar ben Sira u ranom drugom stoljeću, prije Krista, u Aleksandriji u Egiptu, gdje je živjela velika židovska dijaspora. Budući da je židovsko stanovništvo uvelike asimiliralo (druga generacija i dalje), te umjesto hebrejskog prihvatili su grčki kao materinji jezik. Knjiga izvorno napisana na hebrejskom, ali je potkraj drugog stoljeća prije Krista prevedena na grčki. Sirah kao i Knjiga Mudrosti svjedoče o važnosti židovske dijaspe u Egiptu za sintezu njihove vjere u susretu s helenizmom i njegovom filozofijom.

Knjiga Sirahova je zbirka mudrih izreka korisnih za poučavanje mladih. Napisana u prvom licu, knjiga je veličala hebrejske tradicije. Ovi čimbenici ukazuju na to da je spis možda korišten kao udžbenik u vjerskim školama u židovskoj četvrti Aleksandrije.

U odlomku Sirah kod slušatelja potiče izvjesnu dozu skepticizma, rekli bismo “ne sudite o knjizi po koricama”. Svojim je učenicima savjetuje da ne sude na osnovu prvoga dojma, da gledaju dalje od dobrog izgleda i otmjene odjeće. Mudar čovjek treba zaviriti u um i srce drugoga, a to otkriva njegov govor. Nedostatke neće prikriti ni uglađeni govor ni retoričke vještine.

Otpjevni psalam: Ps 92, 2-3.13-16

Dobro je slaviti Gospodina.

Dobro je slaviti Gospodina,
pjevati imenu tvome, Svevišnji;
naviještati jutrom ljubav tvoju
i noću vjernost tvoju.

Ko palma cvate pravednik
i raste ko cedar libanonski.
Zasađeni u domu Gospodnjemu
cvatu u dvorima Boga našega.

Rod donose i u starosti,
sočni i puni svježine:
da navijeste kako je pravedan Gospodin,
Hrid moja,
onaj na kome nema nepravde.

U svojoj cjelini Psalam 92 je poučni hvalospjev u kojemu se razvija tradicionalni nauk Mudraca: sretna sudbina pravednih i propast bezakonika (usp. Ps 37; 49). U redcima koje donosi liturgija psalmist primjenjuje na pravednika alegorijsku sliku iz prvog čitanja koja je označavala izraelski narod. Drvo o kojemu psalmist govori vjerojatno je palma ili cedar, a ono raste i napreduje zahvaljujući Božjoj dobrohotnosti.

Drugo čitanje: 1Kor 15, 54-58

Daje nam pobjedu po Isusu Kristu.

Čitanje Prve poslanice svetoga Pavla apostola Korinćanima

Braćo!
Kad se ovo raspadljivo
obuče u neraspadljivost
i ovo smrtno obuče u besmrtnost,
tada će se obistiniti riječ napisana:
Pobjeda iskapi smrt.
Gdje je, smrti, pobjeda tvoja?
Gdje je, smrti, žalac tvoj?
Žalac je smrti grijeh,
snaga je grijeha Zakon.
A hvala Bogu koji nam daje pobjedu
po Gospodinu našem Isusu Kristu!
Tako, braćo moja ljubljena,
budite postojani,
nepokolebljivi,
i obilujte svagda u djelu Gospodnjem
znajući da trud vaš
nije neplodan u Gospodinu.

Riječ Gospodnja

Tema smrti i života prevladava u ovom završnom odlomku poglavlja Prve poslanice Korinćanima o Kristovom uskrsnuću i uskrsnuću ljudi. Pavao se u ovom tekstu poziva na satirični usklik protiv smrti, navodeći dva starozavjetna proročka teksta (Iz 25,8; Hoš 13,14). Pavlov završni himan veliča Kristovu pobjedu nad smrću i zahvaljuje Bogu što kršćanicima već na zemlji daje udio u Kristovoj pobjedi nad smrću i grijehom. Značajne su riječi r. 54 gdje Pavao citira Iz 25,8: „Pobjeda iskapi smrt“. Prijevod grčkog glagola *katapind* ima nekoliko značenja: „gutati, progutati, proždrijeti, uništiti“. Pavao ovdje želi naglasiti činjenicu buduće Božje pobjede nad zlom u svijetu koja se slavi kao nešto što se već dogodilo. Smrt koju pobjeda „guta“, ovdje je prikazana kao eshatološka gozba i simbolizira vječnu sreću. U sljedećem retku Pavao citira proroka Hošeu: „Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrt, žalac tvoj?“ (Hoš 13,14). Dok je povijesnim čitaocima Hošea oko god. 730. pr. Kr. prijetio smrću u ime Božje, Pavao pomoću njegova teksta veliča Kristovu pobjedu nad smrću.

„Žalac smrti je grijeh“ odnosi se na ulogu Zakona u vremenu prije Krista. Zakon je davao spoznaju grijeha, ali ne i snagu za odupiranje grijehu (usp. Rim 7,7-25). U tom vremenu Zakon je zaista bio „snaga grijeha“ jer Zakon prijeti smrću grešnicima. Krist je svojim pashalnim otajstvom dokinuo otrovni žalac smrti ispunivši vrijeme Zakona. Smrt više nije posljednja riječ u ljudskoj egzistenciji. Zato Apostol zahvaljuje Bogu koji „nam daje pobjedu po Gospodinu našem Isusu Kristu“. Već sada uskrsli Krist daje klicu besmrtnosti onima koji mu se pridružuju krsnom vjerom. Ta vjera mora biti postojana, kao što Apostol i zaključuje: „Budite postojani, nepokolebljivi i obilujte svagda u djelu Gospodnjem znajući da trud vaš nije neplodan u Gospodinu“.

Evandjelje: Lk 6, 39-45

Iz obilja srca usta govore.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme: Kaza Isus učenicima prispodobu: „Može li slijepac slijepca voditi? Neće li obojica u jamu upasti? Nije učenik nad učiteljem. Pa i tko je posve doučen, bit će samo kao njegov učitelj.

Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš? Kako možeš kazati bratu svomu: 'Brate, de da izvadim trun koji ti je u oku', a sam u svom oku brvna ne vidiš? Licemjere! Izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun što je u oku bratovu.

Nema dobra stabla koje bi rađalo nevaljalim plodom niti stabla nevaljala koje bi rađalo dobrim plodom. Ta svako se stablo po svom plodu poznaje. S trnja se ne беру smokve niti se s gloga grožđe trga.

Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iz zla iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore.“

Riječ Gospodnja

U kontekstu čitavog Isusovog govora u nizini koji se čitao proteklih nedjelja, osim teme milosrđa i ljubavi, možda bi bilo dobro izdvojiti jedan redak iz današnjeg Evandjelja, a to je onaj koji kaže: „Nije učenik nad učiteljem“. Svi primjeri koje je Isus navodio i vidjeli smo ih prošle, ali i ove nedjelje, smjeraju u istome pravcu: biti poput Oca nebeskoga, učitelja par excellence. Biti učenik znači osobno pristajati uz Učitelja koji svoju veličinu vidi u služenju. On je mjera svim svojim sljedbenicima od koje ne smije odstupiti nitko kome se Isus u današnjem Evandjelju obraća.

Izravno se nastavljajući na evanđesoki tekst prošle nedjelje, u današnjem evandjelju čitamo četiri različite izreke: ne biti slijepi predvodnici u zajednicama, ne čupati trun iz oka bližnjega dok je očito brvno u vlastitom; donositi dobro i odgovorno upotrebljavaju priliku za govor bližnjemu.

Zanimljiva je izreka o trunu i brvnu, poznata i u rabinskim školama onoga vremena, a Isus je koristi kao opomenu protiv zloporabe bratske opomene. Svatko tko je zabrinut samo za moral drugih, a ne vidi vlastite grijehe, postupa nedosljedno. Drugim riječima, ako Bog ne osuđuje nas, iako imamo „brvna“ u moralnim očima, ni mi ne smijemo osuđivati bližnje koji imaju u očima samo trun. Prava vrijednost osobe vidi se na čovjekovu djelovanju prema vani.

Slika stabla koje donosi dobre plodove u ovom kontekstu je jasna. Moguće je da je Luka ovakvom formulacijom Isusovih izreka mislio na krive učitelje u zajednici. Svatko je dužan donositi dobre plodove, a svoju dobrotu ne dokazivati samo riječima, nego i djelima.

Posljednja izreka nadovezuje se na prethodnu i spominje ljudski govor. „Dobar čovjek iz dobra blaga srca svojega iznosi dobro, a zao iznosi zlo. Ta iz obilja srca usta mu govore“. Semitskim načinom izražavanja, srce označava čovjekove unutarnje jezgre. Židov srcem razmišlja, odlučuje i planira. Srce je moralno središte čovjeka.

Prosudbe i osude

Nije moguće živjeti na ovom svijetu bez prosudbi. Prosuđivanje je funkcija intelekta jer određuje je li neka ideja sukladna drugoj ili ne. Kad god biramo, prosuđujemo. Majka, na primjer, odlazi u trgovinu i odlučuje između nekoliko ponuda što kupiti na temelju potreba i raspoloživosti sredstava. Učenik osmog razreda morat će birati kojim će putem krenuti kad prelazi u srednju školu. Svakodnevno donosimo više ili manje važne prosudbe. To je jednostavno neizbježno.

Vjerujem da ono na što nas Gospodin upozorava nije donošenje prosudbi samo po sebi. On traži od nas da ne osuđujemo. Moramo donositi sudove o raznim stvarima i pitanjima da bismo se znali ponašati u određenim situacijama. Isus želi da izbjegnemo osuđivati ljude.

Dva su razloga zašto ne osuđivati.

Prvi izvire iz riječi koje je Isus danas izgovorio u Evanđelju: "Što gledaš trun u oku brata svojega, a brvna u oku svome ne opažaš?" Gospodin jasno govori da ne

možemo osuđivati ljude jer naša vizija svijeta nikada nije 1/1. Naše mišljenje o drugima uvijek je pod utjecajem naše vlastite ranjenosti i obojeno našim predrasudama.

Postoji izreka koja kaže da ne vidimo stvari onakve kakve jesu nego da vidimo stvari onakvima kakvi sami jesmo. Izreka nas podsjeća da naše pristranosti mogu dramatično promijeniti našu objektivnost. Znači da je naša percepcija, u velikoj mjeri, opis nas samih. Jednom je budističkom redovniku prišao grub čovjek i rekao: "Kad te pogledam, vidim svinju!" Budistički redovnik je odgovorio: "Kad te pogledam, vidim Budu". Čovjek je rekao: "Kako to?" Redovnik je odgovorio: "Ono što vidiš (izvana) je ono što si iznutra".

Drugi razlog zašto je osuđivanje neodrživo proizlazi iz same prirode ljudske osobe. Ljudsko biće je nedovršeni projekt. Iako smo navikli reći "ljudsko biće", trebali bismo se udobnije s izrazom "postajanje čovjekom". Kada gledamo osobu, trebamo slušati Gospodina koji govori: "Nisam još završio s njim/njom, ne nisam još".

Sigurno ste već čuli za priču o dvojici talijanskih dječaka koji su ministrirali u svojoj župi. Zvali su se Annibale della

Genga i Francesco Castiglioni. Godine 1770., tijekom blagoslova, ta dva dječaka su se počela svađati, a svađa je prerasla u fizički obračun, a Francesco je svijećnjakom udario Annibalea u glavu. Vidjevši krv kako curi s Annibaleove glave, župljani su bili šokirani, a svećenik se toliko uznemirio i zbog lošeg ponašanja potjerao dječake iz crkve.

Priča, međutim, nije tu završila. Gotovo pola stoljeća kasnije, 1825. godine, na velikim vratima bazilike sv. Petra u Rimu, povodom otvaranja jubilarne godine, u svečanoj liturgijskoj opravi stajao je papa Lav XII. Uz njega je bio kardinal koji će ga naslijediti četiri godine kasnije, kao papa Pio VIII. Zanimljivo je da je krsno ime tadašnjeg pape bilo Annibale della Genga, a kardinal koji će ga naslijediti bio je Francesco Castiglione. Tko bi rekao da će ova dva živahna i nestašna ministranta koji su nekoć napravili nered na blagoslovu na kraju postati cijenjeni poglavari katoličke Crkve?

Jedino kršćansko opravdanje za osuđivanje drugih je pastirstvo. Sudimo jer želimo da brat kršćanin shvati svoju pogrešku i popravi svoje putove. Sveti Pavao je jednom rekao da "duhovni među vama trebaju ispraviti brata koji je pogriješio blagim duhom". Ponavljajući sličnu poruku, sveti Jakov je rekao: "Ako netko okrene grešnika od zablude njegovih putova, spasit će dušu od smrti i pokriti mnoštvo grijeha".

Ako moramo prosuđivati drugoga, prvo se moramo pogledati u ogledalo. Moramo imati na umu da ako se prosudba mora donijeti u svrhu ispravljanja u dobrotvorne svrhe, naša je učinkovitost izravno proporcionalna našoj vjerodostojnosti. Kao što bi Isus rekao: „Izvadi najprije brvno iz oka svoga pa ćeš onda dobro vidjeti izvaditi trun što je u oku bratovu“.

<http://onelostsheep.net>

<https://jardinlerdiedieu.fr/>

Prvo čitanje: Jl 2, 12-18

Razderite srca, a ne halje svoje!

Čitanje Knjige proroka Joela

Sada, govori Gospodin,
vratite se k meni svim srcem svojim
postec, plauc i kukajuć.
Razderite srca, a ne halje svoje!
Vratite se Gospodinu, Bogu svome,
jer on je nježnost sama i milosrđe,
spor na ljutnju, a bogat dobrotom,
on se nad zlom ražali.
Tko zna neće li se opet ražaliti,
neće li blagoslov ostaviti za sobom!
Prinose i ljevanice
Gospodinu, Bogu našem!
Trubite u trublju na Sionu!
Sveti post naredite,
oglasite zbor svečani,
narod saberite,
posvetite zbor.
Saberite starce, sakupite djecu,
čak i nejač na prsima.

Neka ženik iziđe iz svadbene sobe,
a nevjesta iz odaje.
Između trijema i žrtvenika
neka tuže svećenici,
sluge Gospodnje.
Neka mole:
„Smiluj se, Gospodine, svojem narodu“
Ne prepusti baštine svoje sramoti,
poruzi naroda.
Zašto da se kaže među narodima:
Gdje im je Bog?“
Tad Gospodin,
ljubomoran na zemlju svoju,
smilova se svom narodu.

Riječ Gospodnja

O proroku Joelu ne znamo ništa osim imena njegova oca Petuela(1,1). Njegova proroštva sadrže tek neznatne naznake iz kojih se jedva može odrediti vrijeme pisanja ove knjige. Joel očito poznaje teme koje se pojavljuju u Izaiji, Amosu, Ezekielu - posebno o „danu Gospodnjem“, kad će Bog konačno suditi svijetu i svome narodu. Pretpostavljati se da je knjiga napisana između 8. i 4. st. pr. Kr., ili čak i kasnije.

Prorok Joel u svome proroštvu, prikladnom za početak korizme, najavljuje post koji treba biti mnogo više od običnog formalizma, treba biti povezan s nutarnjim stavom. U prorokovo vrijeme u Izraelu post se činio javno uz čine koje sam Joel spominje: plakanje, kukanje i razderane haljine kako bi se opravdala vlastita pravednost. Prorok poziva Izabrani narod da se vrati Gospodinu da bi mu oprostio počinjene grijeha. Ističući obraćenje svim srcem, Joel je vrlo blizu teologije velikih proroka Jeremije i Ezekielu koji također zahtijevaju nutarnju obnovu bića kao istinsko obraćenje.

Joel poziva narod da se obrati Bogu i učini potrebnu pokoru koja se sastoji u pokajanju iz svega srca. Samo na taj način će Gospodin koji je „nježnost sama i milosrđe“ oprostiti svome narodu i ponovno ga blagosloviti.

Poruka koju prorok donosi je jasna: iskreni post podrazumijeva obraćenje i prihvaćanje onoga što je Bogu milo. Post počinje vanjskim znacima koji smjeraju prema temeljnoj nutarnjoj promjeni, odnosno prihvaćanju vršenja volje Božje. Samo će se na taj način Gospodin u svojoj bezgraničnoj dobroti prikloniti ponovno narodu i sigurno ga voditi pravim putem što će i biti vidljivo, tako da nitko ne može reći: „Gdje im je Bog?“. Zvuk trube je u prorokovo vrijeme bio samo simbol za stvarnost koju je naviještao: svi su pozvani slaviti Jahvu i obratiti mu se, bilo djeca bilo starci, jer ozbiljno obraćenje (i post) podrazumijeva prekid svih drugih aktivnosti.

Otpjevni psalam: Ps 51, 3-6a.12-14.17

Smiluj se, Gospodine, jer sagriješismo!

Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome,
po velikom smilovanju
izbriši moje bezakonje!
Operi me svega od moje krivice,
od grijeha me mojeg očisti!

Bezakonje svoje priznajem,
grijev je moj svagda preda mnom.
Tebi, samom tebi ja sam zgriješio
i učinio što je zlo pred tobom!

Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga svetog duha ne uzmi od mene!

Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!
Otvori, Gospodine, usne moje,
i usta će moja navješćivati hvalu tvoju.

Miserere je psalam koji je apsolutno najpoznatiji, najmeditiraniji, najtumačeniji, te često opjevan i oslikan psalam od strane obraćenika i pokajnika. Pjesnička nit ove molitve sadržana je u riječima „Tebi, samom tebi, ja sam zgriješio“.

Židovska tradicija pripisala je ovaj psalam Davidu nakon preljuba s Betšebom, dok stil Psalma i spominjanje „duha“ i „srca“ kao savršene žrtve te ponovno građenje jeruzalemskih zidina, Psalam smještaju u neko kasnije povijesno razdoblje (VI. st. pr. Kr.).

Uostalom, ono što je značajno za Psalam jest izričaj koji s jedne strane predstavlja čovjeka u dvije stvarnosti: jedna je tamna i prekrivena grijehom, a druga je svijetla te ispunjena milošću.

Psalam je više od pokorničkog himna, on predstavlja zahtjev za proslavom života nakon smrti grijeha te želi slaviti Božje milosrđe, što će se neprestano i naglašavati kroz korizmeno vrijeme liturgijske godine u kojemu se nalazimo.

Drugo čitanje: 2Kor 5, 20 - 6, 2

Pomirite se s Bogom ... Evo, sad je vrijeme spasa!

Čitanje Druge poslanice svetoga Pavla apostola Korinćanima

Braćo!
smo poslanici;
Bog vas po nama nagovara.
Umjesto Krista zaklinjemo:
dajte, pomirite se s Bogom!
Njega koji ne okusi grijeha
Bog za nas grijehom učini
da mi budemo pravednost Božja u njemu.
Kao suradnici opominjemo vas
da ne primite uzalud milosti Božje.
Jer on veli:
"U vrijeme milosti usliših te
i u dan spasa pomogoh ti."
Evo sad je vrijeme milosno,
evo sad je vrijeme spasa!

Riječ Gospodnja

Pišući Drugu poslanicu Korinćanima, Pavao je iznio veličanstvenu definiciju apostolskog poslanja, a to je služba pomirenja. Iz ovog je razloga i snažna poruka koju ovdje donosi: „Dajte, pomirite se s Bogom“. Apostol u velikom dijelu Druge poslanice Korinćanima govori upravo o spasenju koje opisuje kao veliki čin pomirenja u kojem sudjeluje grešno čovječanstvo. Vršitelj spasiteljskog djelovanja je Bog Otac koji djeluje preko apostola. Poziv „pomirite se s Bogom“ nije samo za Korinćane, već na sve ljude da ne budu pasivni pred Božjim djelovanjem pomirenja.

Bog je ljudima omogućio pomirenje „po Kristu“, točnije, pomirenje s Bogom dogodilo se zahvaljujući Kristovoj smrti. Krist je umro za sve, tj. u ime svih, kao predstavnik čitavog čovječanstva. I kao što je umro za sve, sada i „živi po snazi Božjoj“, živi Bogu koji uskrsava mrtve.

Upravo je ovo prvi korak pomirenja: Krist koji je u potpunom predanju Božjoj ljubavi živio ovozemaljski život, u svojoj ljudskoj naravi, ujedno se borio za oslobođenje od svih zala, koja osim što ljude razdjeljuju, udaljuju ih od Boga.

U Isusovoj čovječnosti dogodio se zapravo proces po kojemu je iz grijeha izniknula pravednost, a prvi koji je to osjetio bio je sam Isus Krist. Bog je dakle usko povezao Krista s grešnim čovječanstvom kako bi ljude povezao i s Kristovim poslušom i pravednošću. Kristovo čovječstvo preobrazilo se u slavno i duhovno čovječstvo koje nastavlja djelovati u Crkvi. U tom smislu, „Gospodin je Duh“ koji daje život vjernicima), da postanu Božja pravednost „u njemu“. Ovo jedinstvo kojemu se teži ukazuje na smisao pomirenja s Bogom, što je ujedno i jedna od „zadaca“ korizme.

Evandjelje: Mt 6, 1-6.16-18

Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme:
Reče Isus svojim učenicima:

„Pazite da svoje pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide. Inače nema vam plaće u vašeg Oca koji je na nebesima. Kada dakle dijeliš milostinju, ne trubi pred sobom, kako to po sinagogama i ulicama čine licemjeri da bi ih ljudi hvalili. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kada daješ milostinju - neka ti ne zna ljevica što čini desnica, da tvoja milostinja bude u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti!

Tako i kad molite, ne budite kao licemjeri. Vole moliti stojeći u sinagogama i na raskršćima ulica da se pokažu ljudima. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svomu Ocu koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti. I kad postite, ne budite smrknuti kao licemjeri.

Izobličuju lica da pokažu ljudima kako poste. Zaista, kažem vam, primili su svoju plaću. Ti naprotiv, kad postiš, pomaži glavu i umij lice da ne zapaze ljudi kako postiš, nego Otac tvoj, koji je u skrovitosti. I Otac tvoj, koji vidi u skrovitosti, uzvratit će ti.“

Riječ Gospodnja

Današnje evandjelje počinje Isusovim upozorenjem da se u vršenju dobra ne treba pokazivati pred drugima. Iz savjeta koje Isus upućuje odražava se novi odnos s Bogom: „Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratit će ti“. Riječ je o novom putu koji se otvara pred vjernicima kako bi prodrli do Očeva srca. Isus ne dopušta da pravednost i pobožnost budu samo na vlastitu korist kao sredstvo vlastite promocije pred Bogom i zajednicom.

Prva tema o kojoj Matej govori je milostinja. Osoba koja dijeli milostinju iz vlastite koristi da bi bila pohvaljena od drugih, treba biti isključena iz zajednice. I danas mnogi to čine da bi bili viđeni. Isus traži suprotno: činiti dobro tako da ljevica ne zna što čini desnica. Riječ je o potpunom darivanju besplatne ljubavi onoga koji vjeruje u Boga Oca i nasljeđuje ga.

Slijedi pouka o molitvi. Molitva stavlja osobu u izravan kontakt s Bogom. Neki farizeji su molitvu pretvarali u trenutke samodokazivanja pred drugima. U Isusovo vrijeme, kada se pozivalo na molitvu zvukom trube, ujutro, u podne i navečer, bilo je potrebno zaustaviti se ondje gdje se čovjek nalazio i tamo se pomoliti. Bilo je naravno onih koji su se namjerno nalazili na javnim trgovima kako bi drugi vidjeli njihovu „pobožnost“. Ovakav stav izvrće naš intimni odnos s Bogom. Isus stoga kaže da se bolje zatvoriti u vlastitu sobu i moliti u skrovitosti kako bi se sačuvao autentičan odnos. Bog te vidi u tajnosti i uvijek te sluša. Naravno da Isus ovdje misli na osobnu, a ne na molitvu u zajednici!

Posljednja je pouka o postu koji je u ono vrijeme bio praćen vanjskim dobro vidljivim znakovima: neopranim licem, nepočešljanom kosom, razderanom odjećom (usp. 1. čitanje). Isus kritizira takav način posta i govori da treba činiti suprotno. Postiti tako da drugi ne vide da postiš. Isus svojim riječima, govoreći o skrovitosti i intimnosti, oslobađa religiju od „ekonomske“ dimenzije (čitaj: koristoljublja) i samo Bogu prepušta svaki sud i uzvraćanje na zamoljeno, zato svaka od tri teme završava riječima: „Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratit će ti!“

Služba riječi 294/19

Pepelnica

Danas započinje korizma. Pred nama je 40 dana koje ćemo zasigurno ispuniti postom, pokorom, djelima milosrđa, intenzivnijom molitvom, sudjelovanjem na pobožnostima križnog puta i sličnim duhovnim sadržajima. Ukoliko smo bili danas na misi, vjerojatno smo pristupili obredu pepeljenja. Iako su nam još u mislima prisutne riječi koje svećenik izgovara prilikom tog čina: *"Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti"* prisjetimo se riječi iz današnjeg Evanđelja koje Krist upućuje svojim učenicima: *"Pazite da svoje pravednosti ne činite pred ljudima da vas oni vide. Inače, nema vam plaće u vašeg Oca koji je na nebesima."* U židovskom narodu pod riječju "pravednost" podrazumijevala su se dobra djela koja čovjeka čine pravednim pred Bogom. Za Židove to su bila milostinja, molitva i post. Vidjevši da farizeji robuju zakonu i svojem ugledu, Isus poučava svoje učenike kako moliti, postiti i iskazivati milosrđe.

Ti naprotiv, kada daješ milostinju - neka ne zna tvoja lijeva što čini desnica, da tvoja milostinja bude u skrovitosti.

Iako trebamo biti velikodušni neovisno o vremenu, ipak u vrijeme došašća i korizme imamo više samilosti i milosrđa za siromašne, napuštene, obespravljene i sve one koji se osjećaju na bilo koji način odbačeno. Lijepo je sudjelovati u brojnim akcijama koje se organiziraju za pomoć potrebnima, ali zapitajmo se zašto to činimo. Jesmo li milosrdni prema drugima i bez tih akcija? Pomažemo li ljudima samoinicijativno ili uvijek nam treba neki poticaj u tome?

Ti naprotiv, kad moliš, uđi u svoju sobu, zatvori vrata i pomoli se svomu Ocu koji je u skrovitosti.

Znamo da je u čovjekovoj prirodi potreba da se istakne i bude zapažen pa te karakteristike naziremo i u njegovoj molitvi. Tako pojedini ljudi kao da ne znaju da se u svakodnevnom životu ogleda snaga njihove molitve pa kao farizeji vole moliti obilazeći kipove i oltare, stojeći na vidljivim mjestima s krunicom u ruci, želeći se prikazati što pobožniji pred ljudima.

Istodobno u njihovim životima vidimo nesklad i nemir. Isus nas svojim primjerom i riječima poučava da treba, ali i kako treba moliti. Tako prava molitva mora biti ponizna pred Bogom i pred ljudima, ona je više izraz srca nego usana, puna povjerenja u Očevu dobrotu te obavljena u skrovitosti. Ovdje treba naglasiti da Isus nije protiv javne i zajedničke molitve, nego protiv onakve kojoj je samo cilj da je drugi opaze.

Ti naprotiv, kad postiš, pomaži glavu i umij lice da ne zapaze ljudi kako postiš, nego Otac tvoj, koji je u skrovitosti.

Za vrijeme korizme mnogi ljudi poste o kruhu i vodi, odriču se konzumiranja mesa, slatkiša, alkohola, cigareta, korištenja internetom i mobitelom. Uglavnom svi manje-više znamo tko se čega odrekao, a Isus nas poziva da budemo samozatajni u postu. Svjedoci smo kako su osobe koje se odreknu alkohola ili cigareta nervozne, dok

neki koji poste o kruhu i vodi nisu sposobni obavljati svoje dužnosti... Zar je to smisao posta? Ili da ljudi oko nas ispaštaju zbog naše pobožnosti? Zašto nam je teško postiti u skrovitosti? Možda zato što živimo u vremenu kad sve o sebi, osim grijeha, želimo priopćiti ljudima.

Vidimo da Isus daje svojim učenicima nova obilježja milosrđa, molitve i posta. Suprotstavlja se dotadašnjem farizejskom načinu jer je vidio da je taj način neiskren i duhovno beskoristan. Oni, koji su bili milosrdni, molili u prvim redovima i postili i više od propisanog, sve su to činili samo svojim tijelom, ne i svojim srcem. Zato nisu prepoznali obećanog Mesiju. Stoga nas Isus na početku korizme poučava na koji način biti milosrdan te kako postiti i moliti da bismo, za razliku od farizeja, mogli prepoznati Uskrsnulog Krista.

ssf.hr

Prvo čitanje: Pnz 26, 4-10

Vjeroispovijest izabranog naroda.

Čitanje Knjige Ponovljenog zakona

Mojšije je govorio narodu:
„Svećenik će uzeti iz tvoje ruke košaru
i položiti je pred žrtvenik Gospodina, Boga
tvoga.

Ti onda odgovori i reci pred Gospodinom,
Bogom svojim:

‘Moj je otac bio aramejski lutalac; on je s
malo čeljadi sišao u Egipat da se skloni.

Ondje je postao velikim, brojnim i moćnim
narodom.

Egipćani su s nama postupali loše; tlačili su
nas i nametnuli nam teško ropstvo.

Vapili smo Gospodinu, Bogu otaca svojih.

Gospodin je čuo vapaj naš; vidje naš jad,
našu nevolju i našu muku.

Iz Egipta nas izvede Gospodin rukom
jakom i mišicom ispruženom, velikom
strahotom, znakovima i čudesima.

I doveđe nas na ovo mjesto i dade nam ovu
zemlju, zemlju kojom teče med i mlijeko.

I sad, evo, donosim prvine plodova sa tla
što si mi ga, Gospodine, dao.’

Stavi ih pred Gospodina, Boga svoga, i
pred Gospodinom, Bogom svojim, duboko se
nakloni.“

Riječ Gospodnja

Knjiga Ponovljenog zakona posljednja je knjiga Petoknjižja i sav njezin sadržaj postavljen je u geografski i vremenski kontekst nadomak ulaska u Obećanu zemlju. Kao takva ona je na poseban način podsjetnik na prošlost i pogled u budućnost. To se vidi i u odlomku današnjeg prvog čitanja kojega tradicionalno povijesno-kritičko tumačenje naziva izraelskim „Credom“.

Doista je riječ o ispovijesti vjere koja se odvija u liturgijskom kontekstu. Naime, kada Izraelci uđu u Obećanu zemlju i počnu uživati njezine plodove, u znak priznanja i zahvalnosti Bogu prinosit će u svetišću propisane žrtve. Današnje čitanje opisuje trenutak u kojem pobožni Izraelac dolazi u svetište noseći svoje prinose i izgovara svoje „Vjerovanje“. Ono se sastoji od dva dijela koja se izgovaraju u dva različita trenutka. Prvi, uvodni dio izgovara se pred svećenikom prije nego mu se u ruke predaju doneseni darovi, a sastoji se od priznanja prinositelja da je stigao u zemlju koju je Bog obećao njegovim očima.

Potom svećenik uzima prinos, a Izraelac nastavlja svoju ispovijest spominjući se svoga podrijetla od oca koji je bio aramejski lutalac izložen pogiblima, koji se htio skloniti u Egipat, ali je ondje na koncu dopao teškog ropstva. U tom kontekstu ispovijeda se pak vjera u Boga koji je opisan kao onaj koji čuje, vidi i djeluje. Bog je čuo vapaj, vidio nevolju i muku svoga naroda, izveo ga iz ropstva i doveo u Obećanu zemlju. U kasnijoj židovskoj rabinskoj tradiciji koja stalno meditira nad svetim tekstovima postavljajući im pitanja i tražeći u njima odgovor nastala je i sljedeća dijalektika. Na pitanje učenika: „Zašto je upravo nas od svih porobljenih naroda, Bog izbavio iz ropstva?“ učitelj odgovara: „Zato što smo mi priznali da smo robovi.“ Taj odgovor utemeljenje upravo na ispovijesti vjere u Boga koji čuje vapaj onih koji mu se obraćaju. Naime, Bog je najprije čuo vapaj koji mu je bio upravljen iz ropstva, a onda vidio i djelovao. Drugim riječima, proces oslobođenja kako čitava naroda tako i svakoga pojedinca počinje tek onda kada dotični prizna svoju zarobljenost.

Otpjevni psalam: Ps 91, 1-2.10-15

Gospodine, budi sa mnom u nevolji!

Ti što prebivaš pod zaštitom Višnjega,
što počivaš u sjeni Svemogućega,
reci Gospodinu: Zaklone moj! Utrdo moja!
Bože moj u koga se uzdam!“

Neće te snaći nesreća,
nevolja se neće prikučiti šatoru tvojemu.
Jer anđelima svojim zapovjedi
da te čuvaju na svim putima tvojim.

Na rukama će te nositi
da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.
Nogom ćeš gaziti lava i ljuticu,
zgazit ćeš lavića i zmiju.

Izbavit ću ga jer me ljubi,
zakrilit ga jer poznaje ime moje.
Zazvat će me, a ja ću ga uslišiti,
s njim ću biti u nevolji,
spasit ću ga i proslaviti.

U današnjem pripjevnom psalmu riječ je o smirenoj meditaciji pravednika koji razmišlja o sigurnosti pred Božjim prisustvom i u njegovoj blizini.

U današnjem evanđelju soćona se služi riječima ovog psalma „Na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen“ u trenutcima iskušavanja Isusa kako bi prokušao njegovu vjernost.

Drugo čitanje: Rim 10, 8-13

Vjeroispovijest Kristova vjernika.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!
Što veli Pismo?
Blizu ti je Riječ,
u ustima tvojim i u srcu tvome -
to jest Riječ vjere koju propovijedamo. Jer
ako ustima ispovijedaš
da je Isus Gospodin,
i srcem vjeruješ
da ga je Bog uskrisio od mrtvih,
bit ćeš spašen.
Doista, srcem vjerovati opravdava,
a ustima ispovijedati spašava.
Jer veli Pismo:

Tko god u nj vjeruje, neće se postidjeti.
Nema uistinu razlike
između Židova i Grka j
er jedan je Gospodin sviju,
bogat prema svima koji ga prizivlju.
Jer: Tko god prizove ime Gospodnje,
bit će spašen.

Riječ Gospodnja

U današnjem odlomku Poslanice Rimljanima u kojem se govori opravdanju po vjeri apostol Pavao koristi misao iz Knjige Ponovljenog zakona o blizini Božje riječi koju nije teško vršiti jer se nalazi u čovjekovim ustima i njegovu srcu. Tu „riječ“ iz Ponovljenog zakona Pavao pak identificira sa riječju vjere koju on propovijeda. Njezin sadržaj jest otvoreno ispovijedanje da je Isus Gospodin i unutarnja vjera (u srcu) u njegovo uskrsnuće. Premda Pavao analitički razlikuje vjerovanje srcem koje opravdava i ispovijedanje ustima koje spašava, ipak bitne razlike između spasenja i opravdanja nema. Ono što Pavao želi istaknuti jest da srce treba odgovarati ustima, a usta srcu. Isto tako i vjera u to da je Isus Gospodin i vjera da ga je Bog uskrisio od mrtvih vjera su u njegov božanski identitet.

To potvrđuju još dva Pavlova navođenja Pisma. Prvi je parafraza Izaije 28,16: „Tko god u nj vjeruje, neće se postidjeti“, i drugi proroka Joela 3,5 „Tko god prizove ime Gospodnje, bit će spašen“. I u jednom i u drugom slučaju objekt vjere je Isus, a obraćanje njemu kao jednom Gospodinu sviju (bez razlike između Židova i Grka) nije samo izraz Pavlova univerzalizma nego i znak njegove vjere u Isusovo božanstvo.

Evandjelje: Lk 4, 1-13

Duh ga je vodio pustinjom, gdje bijaše iskušavan.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

U ono vrijeme: Isus se, pun Duha Svetoga, vratio s Jordana i Duh ga četrdeset dana vodio pustinjom, gdje ga je iskušavao đavao. Tih dana nije ništa jeo, te kad oni istekoše, ogladnje. A đavao mu reče:

„Ako si Sin Božji, reci ovom kamenu da postane kruhom.“

Isus mu odgovori:

„Pisano je: Ne živi čovjek samo o kruhu.“

I povede ga đavao na visoko, pokaza mu odjednom sva kraljevstva zemlje i reče mu:

„Tebi ću dati svu ovu vlast i slavu njihovu jer meni je dana i komu hoću, dajem je. Ako se dakle pokloniš preda mnom, sve je tvoje.“

Isus mu odgovori:

„Pisano je: 'Klanjaj se Gospodinu, Bogu svomu, i njemu jedinomu služi!'"

Povede ga u Jeruzalem i postavi na vrh Hrama i reče mu:

„Ako si Sin Božji, baci se odavde dolje! Ta pisano je: 'Anđelima će svojim zapovjediti za tebe da te čuvaju.' I: 'Na rukama će te nositi da se gdje nogom ne spotakneš o kamen.'“

Odgovori mu Isus:

„Rečeno je: Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega!“ Pošto iscrpi sve kušnje, đavao se udalji od njega do druge prilike.

Riječ Gospodnja

Evandelist Luka još više od ostale dvojice evanđelista naglašava ulogu Duha Svetoga u Isusovu boravku u pustinji.

Poput Mateja, i Luka donosi dijalog između đavla i Isusa. Obojica započinju taj dijalog đavlovim nagovaranjem Isusa da pretvori kamen u kruh, no Isus odgovara riječima Svetog pisma: „Ne živi čovjek samo o kruhu“, čime je relativizirana važnost zemaljskih dobara. Ovaj starozavjetni navod započinje riječima „pisano je“, što će se kao neki pripjev ponavljati iz Isusovih usta.

Drugu i treću kušnju Luka i Matej donose obrnutim redoslijedom. Luka na drugo mjesto stavlja đavlov poziv Isusu da mu se pokloni, a on će mu zauzvrat dati „vlast i slavu“. Isus ponovno odgovara riječima Ponovljenog zakona koje u središte čovjekovih želja i htijenja stavljaju Boga i služenje njemu.

Kroz čitavo evandjelje Luki je osobito na srcu Jeruzalem, pa ono i počinje u Jeruzalemu i završava u tom gradu, a veliki dio Isusova javnog života prikazanje kao put u Jeruzalem kao grad njegove muke i proslave. Tako je i ovdje, ne slučajno, vrhunac kušnji u trenutku kad đavao dovodi Isusa „u Jeruzalem i postavi na vrh Hrama“. Prisutna je ovdje i đavlova varka koji, vidjevši kako je Isus do tada odgovarao navodima Pisma, i sam navodi riječi Psalma 91 (4,10-11; Ps 91,11-12). Isus, sukladno židovskim običajima, ponovno odgovara riječima Staroga zavjeta, ali onima koje su bile mnogo značajnije od jednoga psalma - riječima Petoknjižja: „Ne iskušavaj Gospodina, Boga svojega“ (Lk 4,12; Pnz 6,16). Riječ je o nastavku onog slavnog teksta koji počinje riječima „Šema Israel“ - „Čuj Izraele“ (Pnz 6,4-9). To je drevna ispovijest vjere Izraelaca. Čvrst u vjeri, poput Isusa, čovjek se odupire zlu.

Kušani za spasenje

Pitam se što bi bilo da je Isus u kušnji rekao: „Dobro, učinit ću to”? Što da je samo jedan kamenčić pretvorio u žemljicu? A bio je gladan. Zašto nešto ne pojesti? Ništa raskošno, n ikakva gozba, čak ni veliki kruh. Bez prismoka. Samo nešto što će malo utažiti glad. Što da je prihvatio poziv slavu i vlast nad svim kraljevstvima svijeta? Ionako su njegovi. Zašto se ne pouzdati u anđele? Uostalom, on je voljeni sin.

Što da je Isus rekao: „U redu. Da, učinit ću to”? Bi li Isus bio manje voljen? Zar više ne bi bio Božji Sin? Pitanja zvuče kao isprazna radoznalosti, nagađanja, ali nisu. Isus nije rekao: „Dobro, učinit ću to”, ali ja jesam, možda mnogo puta. Možda i ti.

Ponekad smo gladni pažnje, prihvaćanja, odobravanja. Svatko od nas, pretpostavljam, poznaje prazninu nemira, dosade i osjećaja da nikamo ne idemo i da život nema smisla. Ne, nismo kamen pretvorili u kruh, ali smo vjerojatno ispunili svoju prazninu i nahranili svoju glad nečim manje hranjivim i životvornim, nečim drukčijim od onoga što, i sami znamo, da bi Bog želio za nas. Ponekad želimo nešto samo malo dok se snađemo, trenutno popuni prazninu i utaži glad. Ali nije učinkovito. Nikad ne pomaže. Vodi nas samo do sljedeće praznine i sljedećeg popravka.

Drugi put ćemo znati bolje, ali ne radimo bolje. Idemo lakšim putem. Činimo manje

nego što stvarno želimo. Idemo prečicom kroz život. Lako se opravdavati: „Svi tako rade”. Nikome ne nanosim štetu, nikoga nisam povrijedio, nitko nije vidio.

Postoje trenuci kada pregovaramo s Bogom. Jesi li ikad pomislio ili se možda molio: „Bože, ako stvarno postojiš, ako me stvarno voliš, ako si Bog kakav želim da budeš onda pomози, daj mi, učini za mene...”?

Isusove kušnje u pustinji ne razlikuju se od naših. Pustinja nije mjesto nego stanje. Poput Isusa, ponekad smo sami sa svojim mislima. Tko sam ja? kakav mi je život? Kako „pregrmiti” sve što me snalazi? U pustinji uvijek postoji glas koji će ponuditi odgovor, ideju, način.

Isus je bio iskušavan na sve načine kao i mi. Razlika je u tome što je Isus rekao: "Ne", a mi smo ponekad rekli: "U redu. Da, učinit ću to." Jesmo li u tom trenutku Bog manje volio? Jesmo li nekako manje Božji dijete? Jesmo li promašaj? Okrenite pitanja. Da smo rekli: "Ne", bi li Bog više volio? Bismo li više bili Božja djeca? Bili uspješniji na duhovnom putu?

Ta dvojnost između dobrog i lošeg, ispravnog i pogrešnog, uspjeha i neuspjeha, često je u osnovi našeg razumijevanja iskušenja. Na iskušenja se gleda kao na Božji kviz. Pitanja su podijeljena. Bog čeka rezultate, a mi ocjenu. Mislim da je ova ideja o bilježenju rezultata od strane Boga i nas ono što o korizmu ponekad daje lošu sliku i to je ono što nas drži zakočenima. Današnje evanđelje otvara put naprijed.

<https://www.glas-koncila.hr/>

Svake godine prve korizmene nedjelje slušamo priču o Isusovim kušnjama (Mt 4,1-11; Mk 2,12-13; Lk 4,1-13). Pepeo Čiste srijede postaje naš pustinski pijesak, mjesto iskušenja. Suočeni smo licem u lice s iskušenjima našeg života. Kako to razumjeti?

Počnimo s Isusom. Po krštenju odmah odlazi u pustinju gdje je kušan. Prilikom njegova krštenja Duh je sišao na njega i nebeski glas je objavio: "Ti si moj Sin, Ljubljeni; u njemu mi sva milina". To je stvarnost prije iskušenja. To je stvarnost i za nas. Odnos je već uspostavljen. Milost uvijek prethodi iskušenju.

Je li Isus rekao „da“ ili „ne“ nije odredilo njegovo sinovstvo, njegovu ljubljenost. Kušnje, borbe u pustinji, nisu određivale kako će Bog spoznati Isusa, nego kako će Isus spoznati samoga sebe. Boreći se sa svojim iskušenjima, Isus je počeo spoznavati da ga Duh ispunjava i vodi. Glas koji je govorio izvana na njegovu krštenju bio je na njemu i govorio je iz dubine njegova bića. On će to izjaviti u svom prvom javnom nastupu u nazaretskoj sinagogi kamo je došao nakon iskustva u pustinji. Riječi iz knjige proroka Izaije: "Duh Gospodnji na meni je jer me pomaza! On me posla blagovjesnikom biti siromasima, ..." primjenjuje na sebe: Danas se ispunilo ovo Pismo što vam još odzvanja u ušima." (Lk 4,16-21)

Iskušenja nisu bila prolazni ispit, već informacija koja je Isusu omogućila razumijevanje samog sebe. To su i za nas. Svaka napast prilika je da ponovno otkrijemo, potvrdimo i zatražimo svoj identitet kao ljubljeno dijete Božje.

Kušnje nisu utvrdile Isusovo sinovstvo, one su ga pomogle otkriti i potvrditi. Iskušenja nisu nadvladala njegovo sinovstvo. Njegovo sinovstvo je je nadvladalo iskušenja. Ako je to Isusov put onda je i naš put.

Naši odgovori na životna iskušenja, bilo da su "da" ili "ne", govore nam nešto o nama samima. Nude informacije o tome tko smo i čiji vjerujemo da jesmo. Oni otkrivaju u koga polažemo svoje povjerenje, kako vidimo svijet i svoj način ponašanja prema drugima. U suočavanju sa svojim iskušenjima otkrivamo svoju istinsku glad i prazninu. Otkrivamo gdje nas boli i vidimo kako djelujemo iz svoje ranjenosti. Otkrivamo svoje slabosti i postajemo svjesni sebe.

Sa svakom kušnjom saznajemo nešto više o sebi. To je važna informacija, dijagnoze. Sve to nudi priliku za novi život i novi način postati ljubljena djeca Božja. Liječenje i izlječenje mogu se dogoditi tek nakon postavljanja dijagnoze. Bez iskušenja nema spasa. Moglo bi se reći da smo kušani u spasenje.

<https://interruptingthesilence.com/>

Giacomo Biffi*

Isus iz Nazareta središte svemira i povijesti

Tekst iz knjige **Giacoma Biffija „Isus iz Nazareta središte svemira i povijesti“** koju je Naklada Verbum, Split, 2006. prenosimo uz ekskluzivno dopuštenje izdavača koje vrijedi isključivo za „Mihael“, listić policijske kapelanije sv. Mihaela MUP i RP.

Kardinal Giacomo Biffi, nadbiskup Bologne u miru, u ovoj knjizi odgovara svima koji žele znati nešto sigurno i istinito o Isusu iz Nazareta.

Treće poglavlje

Kraj religioznog nacionalizma

U ovoj se perspektivi nadilazi svaka nacionalistička zatvorenost. Tako se Isusu pruža još jedna prigoda da se pokaže „politički nekorektnim“, tj. da se sukobi s mentalitetom svojih sugrađana.

U tom pogledu jako je rječito ono što se je zbilo u sinagogi u Nazaretu kad on, zbog navedenih razloga, izabire neke izazovne događaje iz židovske povijesti: „Uistinu, kažem vam, mnogo bijaše udovica u Izraelu u dane Ilijine kad se na tri godine i šest mjeseci zatvorilo nebo pa zavlada velika glad po svoj zemlji. I ni k jednoj od njih nije bio poslan Ilija doli k ženi udovici u Sarfati sidonskoj. I mnogo bijaše gubavaca u Izraelu za proroka Elizeja. I nijedan se od njih ne očisti doli Naaman Sirac.“ Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave“ (Lk 4,24-29).

Kristova poruka unutar povijesti religioznosti

Nitko nije s toliko snage i s toliko jačine kao Isus govorio o općem Božjem očinstvu. Neumorno podsjeća svoje slušatelje na „Oca vašega“, „Oca vašega koji je na nebesima“, „Oca vašega nebeskog“, „Oca vašega koji vidi u skrovitosti“. To je istina koja se nalazi u središtu njegove životne ponude.

Nitko nije s toliko izričite svijesti ukazao na ljubav kao dušu, smisao, vrhunac svakoga odnosa s Bogom te kao na temeljni duhovni stav koji mora dominirati suživotom među ljudima.

Nitko prije njega nije, između različitih antropoloških tumačenja, toliko snažno naglasio primat „srca“, tj. nutarnjega svijeta nad svakim formalizmom i svakom izvanjskošću.

Sve bi to već bilo dostatno da nas uvjeri da je kršćanstvo unutar povijesti religioznosti iznenađujući glas i izvorna savršena revolucija.

Ipak, time još nismo stigli do specifičnog, odlučujućeg razloga izvornosti proroka iz Nazareta, do središta njegova nutarnjeg života, do osobna i odlučujućeg izvora njegova identiteta. Još uvijek smo na rubovima ove osobite psihologije, još nam nije dat ključ koji bi barem malo zaista rastvorio tajnu ove iznimne osobnosti koja već dvije tisuće godina nadvisuje i uvjetuje duhovni hod čovječanstva.

„Moj Otac“

Ono što Isusa iz Nazareta čini posve neuobičajenim slučajem jest njegovo uvjerenje da je uspostavio stvaran odnos s Bogom Izraela, koji se ostvaruje i vrijedi samo za njega. Ako je mogao misliti na Stvoritelja neba i zemlje kao na „oca“, to je zato jer je sebe doživio kao njegova vlastita sina: 'Sina' u jedincatom, svojstvenom smislu te u svojoj punoj, apsolutno nepriopćivoj autentičnosti.

Bog je, on neprestano ponavlja, „Otac moj“: svaki njegov osjećaj, svaka njegova riječ, svaki njegov čin nadahnut je i dominira ovim uvjerenjem. I ako dobro razmislimo, to nas ne može ostaviti nezapanjene.

Drugi su „njegova braća“, jer su „Božja djeca“: „moja braća najmanja“, tako se ponekad zna izraziti (usp. Mt 25,40). Osobito mu je drago svojom braćom zvati svoje učenike: „Idi mojoj braći“ (usp. Iv 20,17), kaže Mariji Magdalen. Ali njihov odnos sinovstva nije istovjetan njegovu.

Na njegovim se usnama nikada nije začula riječ „Otac naš“, osim u prigodi kada je druge učio molitvu kojoj se on sam ne pridružuje: „Vi, dakle, ovako molite: Oče naš“ (Mt 6,9: houtos our proseuesthe hymeis: Pater hemon).

U otajstvenom svjetlu uskrsnog jutra njegov se govor u ovom smislu čini još izraženijim: „Ja uzlazim Ocu mome i Ocu vašemu“ (usp. Iv 20,7).

Posvemašnja izvornost

Različita evanđeoska pripovijedanja, koja su s hladnokrvnom marljivošću sakupila Kristove izreke o Ocu „njegovu“ i Ocu „našemu“, tu se postojano i nedvosmisleno slažu. Stoga, čak i na čisto povijesnom planu teško je doći do različitog zaključka: vjernicima

ili nevjernicima, svejedno, nikome nije dopušteno sumnjati da je Isus iz Nazareta bio posvema uvjeren da je sin Boga Izraelova u posve osobitu smislu te na posve nepriopćiv način.

Nijedan čovjek, nitko od velikih učitelja čovječanstva, nitko među utemeljiteljima religija, nikome nikada na pamet nije pala misao koja bi se mogla usporediti s ovom. On, naprotiv, shvaća ovu značajku kao nešto što je njegovo na apsolutno isključiv način.

Posvemašnji odnos prema Ocu

Upravo unutar ove izvorne vizije Isus uokviruje svijest svoje vlastite veličine i svoje jedinstvenosti. Veličina i jedinstvenost koje on opaža kao nešto što mu pripada po odnosu posvema proizlaze iz onoga što on, na način i u mjeri koji pripadaju samo njemu, prima od Oca.

To nas vodi do razloga iznenađujuće i karakteristične značajke Kristova propovijedanja: Isus neprestano govori o sebi te, premda govori o sebi stvari koje bi na drugim usnama zvučale neprihvatljivo, uopće ne ostavlja dojam da je arogantan niti da žudi za ispraznom slavom.

Nitko se nikada nije usudio ustvrditi: „Tko god se, dakle, prizna mojim pred ljudima, priznat ću se i ja njegovim pred Ocem, koji je na nebesima“ (Mt 10,32-33). Ili: „Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan. Tko ljubi sina ili kćer više nego mene, nije mene dostojan“ (Mt 10,37).

Te tvrdnje, uzete same za sebe, bez sumnje zbunjuju. No one savršeno odgovaraju psihologiji onoga tko zna da je - kako će reći sv. Ivan, tumačeći vjerno misao svoga Učitelja - „Jedinorođenac Očev“ (usp. Iv 1,14).

Zaključak

O crtali smo identitet Isusa iz Nazareta, na temelju raspoloživih podataka, vodeći naše istraživanje dokle nam je dopustila metodologija povijesne i psihološke naravi.

U zaključku možemo kratko istaknuti koji su rezultati i ograničenja ove vrste istraživanja.

Kristovo čovječstvo je pomalo izišlo - barem se nadamo - iz nerazpoznatljive magle u koju ga često ovija jezik koji, po navici i ponavljanju, često postaje predvidljiv, podložan obrascima i premalo prodoran. Ovo bi istraživanje trebalo unaprijediti naše razumijevanje - a posljedično prijateljstvo i naklonost - prema onome koji je, mi to znamo, „najljepši među sinovima ljudskim“ (Ps 45,3).

Osim toga, nakon ovoga razglabanja, strogo utemeljenog na vjerodostojnim izvorima koje posjedujemo, različita površna, svojevoljna i ideologijska predstavljanja lika Nazarećanina, kao i olaka tumačenja njegova nauka, trebala bi se pojaviti u svoj njihovoj netočnosti i nevjerodostojnosti.

Sada, pak, istraživanje treba proslijediti kako bi se mogla dohvatiti duboka i temeljna stvarnost Slavljenika 2000. godine. Treba ići dalje, uzdajući se ne samo u vlastite snage i samo u intelektualno poštenje, koje je uvijek nužno.

Nije dosta ono što nam može objaviti „tijelo i krv“ (usp. Mt 16,7), tj. čisto ljudsko spoznajno načelo, za spasenjsko razumijevanje Kristova otajstva. Potrebno je rasvjetljenje odozgo i sudjelovanje na samom Božjem razumu, jer „nitko ne poznaje Sina doli Otac“ (usp. Mt 11,27).

Ostajući logički besprijekoran i razuman, govor će proslijediti otvarajući se i svjetlu vjere: vjere koju je posvjedočio Petar (usp. Mt 16,6: „Ti si Krist, Sin Boga živoga“), i Pavao (usp. Rim 4,25: „Predan je za opacine naše i uskrišen radi našeg opravdanja“); vjere koju četvrto evanđelje stavlja kao krunu cjelokupne svoje kateheze (usp. Iv 20,28: „Ti si moj Gospodin i moj Bog“).

Naša će meditacija, postajući teološkom, tada moći kontemplirati u Isusu iz Nazareta Mesiju, Uskrsloga, jedinog Spasitelja svih, Gospodara svemira, Sina istobitna Ocu, „pravoga Boga od pravoga Boga“.

Molitva u Getsemaniju, prizor iz filma *Pasija*, <https://www.medjugorje-info.com/>

Mali vjeronaučni leksikon

Laik

Laik, grčki *λαϊκός*- koji pripada narodu.

1. U kršćanstvu, vjernik koji nije svećenik, koji ne pripada kleru. Ta oprjeka postoji u katolicizmu i pravoslavlju, a protestantizam je dokidanjem sakramenta reda izbrisao tu podjelu. Naziv laik ne podudara se potpuno s nazivom svjetovnjak, jer laičkom staležu pripadaju sve redovnice i redovnici koji nisu svećenici. Te su se dvije skupine povukle iz svijeta u duhovni stalež pa nisu svjetovnjaci.

U XIX. st. i u katolika dolazi do snažnog zamaha laičkog apostolata i do osnutka mnogih laičkih organizacija (katolički pokret).

Drugi vatikanski koncil naglašava zajedničko poslanje laika i klera, na općem svećeništvu svih vjernika, pri naviještanju kršćanske vjere u različitosti službi. Papa Pavao VI. osnovao je 1966. Papinsko vijeće za laike.

2. U katoličkom redovništvu, redovnik koji nije svećenik; brat pomoćnik; konvers. U ženskim redovima laikinja, budući da ne može primiti svete redove ne pripada kleru.

Ukupnost svih vjernika koji ne pripadaju kleru u naziva se laikat širem smislu. U užem smislu laikat sačinjavaju angažirani vjernici koji žive i djeluju u svijetu.

Laicitet, laicizacija, laicizam

Laicitet, latinski *laicitas*, francuski *laïcité*: posvjetovljenost, radikalna posvjetovljenost društva, javnoga i političkog života; oprjeka mu je sakraliziranost, teokracija, klerikaliziranost.

Laicizacija, lat. *laicisatio*. 1. sekularizacija. 2. Radikalno posvjetovljenje društva, javnoga, kulturnoga i političkog života (laicizam).

Laicizam lat. *laicismus*, stav ili praksa koji teže za radikalnim posvjetovljenjem društvenoga, javnoga i političkog života; uklanjanje sakralnih i religioznih elemenata iz društva; radikalno odvajanje Crkve i države. Laicizam se javlja nakon Francuske revolucije (1789.) i karakterističan je za zemlje nekadašnjega zapadnokršćanskog svijeta, osobito katoličke (Francuska, Španjolska, Portugal, Meksiko). Reakcija je na prenaplašenu sakraliziranost kršćanskoga srednjovjekovnog svijeta te klerikaliziranost katoličkih apsolutnih monarhija (Španjolska, Francuska, Austrija). Manje je karakterističan za protestantske zemlje, jer je reformacija već na početku obavila stanovito posvjetovljenje i podlaganje Crkve državi. U povijesti religija u Novom zavjetu prvi se put jasno razgraničuje duhovno područje (Božje) od svjetovnoga (carevo). Ipak se povijest kršćanskog svijeta, osobito zapadnoga, odvila u sukobu između papa i vladara (Konstantin Veliki, Karlo Veliki, Fridrik II. Hohenstaufovac, Filip IV. Lijepi, Henrik II. Burbonac, Luj XIV. i Josip II.).

U pravoslavnom svijetu prevladao je cezaropapizam (Bizant, Carska Rusija, srpsko srednjovj. kraljevstvo), prenaplašena povezanost duhovnoga i vremenitoga i podređenost Crkve vladaru.

Galikanizam i jozefinizam pokušali su ostvariti isto u Francuskoj i Austriji. Pape XIX. st. (Grgur XVI. i Pio IX.) osudili su laicizam, jer Crkvi nije ostavljao nikakva mjesta u društvu.

Totalitarni režimi XX. st. (komunizam, fašizam i nacizam) na svoj su način zastupali radikalni laicizam.

Na Drugome vatikanskom koncilu Katolička je crkva priznala zapadnjačko svjetovno i pluralističko društvo, koje treba osigurati prava Crkve i vjernika građana u društvu. Budući da u islamu vjerska zajednica (uma) nije razgraničena od islamske države, laicizam se, uz neke iznimke (Turska, Tunis i Alžir), nije mogao razviti u islamskom svijetu kao na Zapadu.

Korizma

Između onih koji su najviše i najiscrpnije pisali o korizmi izdvajamo sv. Augustina i sv. Leona. Sedam govora sv. Augustina *De Quadragesima* nemaju značenje samo za liturgiju, nego u njima nalazimo važne misli o asketskom značaju korizme, njezinu cilju i njezinoj važnosti od samog početka. Još više i uzvišenije u svojim izričajima o korizmi govori sv. Leon u svojim dvanaest govora. Zato ga možemo nazvati naučiteljem korizme. Kao papa odredio je konačno značenje korizme u svoj njezinoj širini i točnosti. Tome možemo dodati i kratko poglavlje iz Pravila sv. Benedikta *De Quadragesimae observatione* koje sadrži točne napomene koje su vrlo korisne za korizmenu askezu.

Prema svim svjedočanstvima od početaka jasno je da je korizma ustanovljena da pripravi vjernike na slavljenje tajne smrti i uskrsnuća Isusova. Krist je naš uzor i naš vodič za vrijeme korizme, jer se nakon krštenja povukao u pustinju i tu ostao četrdeset dana. Taj broj četrdeset ima svoju simboliku. Sv. Augustin je najbolje uočio njezino značenje. Podsjetimo se samo da Stari Zavjet ima više epizoda u kojima je broj četrdeset znakovit: potop je trajao 40 dana; hod Izraelaca kroz pustinju 40 godina; broj dana koji su bili potrebni da se Niniva obrati je 40, itd. Ipak dvije su zgode najuočljivije koje korizmena

liturgija izravno spaja s boravkom u pustinji. To je Mojsijev boravak 40 dana i 40 noći na brdu Sinaju i hod proroka Ilije 40 dana i 40 noći prije nego je stigao na brdo Horeb. Iz ovih različitih zgoda izlazi, kako veli sv. Augustin, da je broj 40 božanski određen da pripravi ljude na djela koja se ovdje dole ostvaruju u borbi i naporu.

Boravak u pustinji bio je za Gospodina prava priprava za djelo koje je trebao ispuniti na Kalvariji. Ništa ne znači što se između tih 40 dana u pustinji i njegove muke smjestilo razdoblje javnog rada i propovijedanja koje je trajalo tri godine, jer njegov javni život je bio samo uspon prema križu.

Kad se jednom povukao u samoću pustinje, Krist je mogao proživljavati intenzivnije svoju povezanost s Ocem. Tu je bio toliko zahvaćen nebeskim stvarnostima da mu je božanska jasnoća što je natapala njegovu dušu bila dovoljna da hrani i podržava napore i sile njegova tijela. S druge strane, Evanđelje nam veli da je Isus bio nagnan u pustinju da ga đavao kuša. Tako je, na početku svog javnog života ušao u božanski plan kao novi Adam, borio se, odmjerio svoje snage s napasnikom i trostrukom pobjedom popravio poraz prvog čovjeka.

Gospodinov boravak u pustinji postao primjer za kršćansku korizmu koja se sjeća te tajne i obnavlja je. Uzimajući Krista kao svoj uzor i kao svog vodiča, sjedinjujući se s njim u misteriju svete korizme, kršćani se pripremaju da uniđu s njim i u misterij njegova križa.

<https://fra3.net/>

Razumljivo je stoga da dan kojim Crkva počinje slavljenje tog misterija, to znači prva nedjelja korizme, bude sasvim usmjerena na evanđelje koje govori o Isusovoj kušnji. No, Kristov primjer u pustinji ostaje pred našim očima sve do kraja korizme da bismo ga mogli slijediti prema njezinu razvoju. Stavljajući iz dana u dan na naše usne stihove najznakovitijeg 91. psalama, Crkva nas poziva da uniđemo u osjećaje koje je Krist doživljavao za vrijeme svoje borbe protiv napasnika.

Po Isusovu primjeru, svom vođi i uzoru, kršćanin se za vrijeme korizme potpuno predaje u službu Bogu. Kao što je Isus bio izložen napadima zloga Duha i kršćanin im je izložen. To znači da je korizma vrijeme najčišćeg i najsavršenijeg kršćanskog života i u isto vrijeme ona je razdoblje duhovne borbe. Isto tako korizma je razdoblje čišćenja i duhovnog nadnaravnog rasta. Ona je najposebnije posvećena čišćenju srca. To čišćenje nije nešto što u sebi sadrži samo negativnu značajku, to znači čišćenje od zla, nego ono u sebi sadrži također i pozitivan element rasta u kreposti. Sv. Benedikt veli da korizmena praksa zahtijeva potpuno udaljavanje od poroka. Kroz cijelu korizmu liturgija nas opominje da postu tijela treba odgovarati i post duše koji nije ništa drugo nego strogo uzdržavanje od grijeha. Da iskorijenimo zlo koje je u nama, treba ga najprije dobro upoznati. Sv. Leon misli da je korizma za svakog kršćanina povoljan trenutak

za pažljiv ispit o svojim nutarnjim raspoloženjima i nagnućima. Kad je postao svjestan svojih slabosti, kršćanin će se vježbati u ozbiljnoj kontroli svojih misli, riječi i djela.

Činiti dobro je najbolji način i najbolje sredstvo da pobijedimo zlo. Za vrijeme korizme, koju sv. Leon zove "četrdeset dana vježbanja", kršćanin se treba, kao dobar Kristov vojnik, pažljivo vježbati u prakticiranju kreposti. Nijedno liturgijsko razdoblje ne pogoduje više rastu vjere, nade i ljubavi od korizme. Ona oživljava u dušama žalost zbog grijeha i uvodi ih u raspoloženje duboke poniznosti za koju je Krist dao primjer kad je postao našim slugom. Liturgija usmjerava našu pažnju na Krista i pokazuje nam ga kao našeg jedinog Učitelja. Ona nas poziva da ga slijedimo od njegova povlačenja u pustinju pa sve do trenutka njegove smrti, da ga gledamo i da ga slušamo. Poziva nas da se divimo njegovim božanskim krepostima: poniznosti, blagosti, strpljivosti, itd...

Sluga Božji Ante Gabrić

28. veljače

<https://slobodnadalmacija.h>

Ante Gabrić, hrvatski katolički svećenik, isusovac i misionar rodio se u vjerničkoj obitelji kao deveto dijete. Već u ranom djetinjstvu osjetio je misionarski poziv. God. 1926., u svojoj jedanaestoj godini primljen je u isusovačko sjemenište u Travniku, a nakon mature, god. 1933. odlazi u novicijat u Zagrebu. Zatim u Italiji (Veneto) studira filozofiju. Toga vremena prisjeća se o. Luciano Fozzer DI: „Sjećam ga se dobro, vitak, kratke i crne kose, simpatičan drug, uvijek dobro raspoložen, dobar igrač odbojke, svagda raspoloživ pomoći drugima... Marljivi student, ni u čemu kritičan prema profesorima i drugima. ... Jedna od njegovih kreposti koja je najviše oduševljavala bijaše njegova spremnost na služenje“.

Dana 20. listopada 1938. iz Genove brodom „Victorija“ polazi u Indiju. Godinu dana uči engleski i bengalski jezik u Hazaribaghu i

Bošontiju. Teologiju je završio u mjestu Kurseongu gdje je i zaređen za svećenika 21. studenoga 1943. Sljedeće dvije godine (1944. –1946.), provodi u Morapaju i Ranchiju, da bi konačno prispio u Bošonti gdje ostaje šesnaest godina (1947.–1962.). Od 1963.–1971. djeluje u Morapaju. Od 1972. –1974. opet u Bošontiju, te konačno od 1975. –1988. u Kumrokhalu koje je prekrstio u Maria Polli.

Posjećuje sela, susreće hinduse, muslimane i protestante i svjedoči im za Krista. Pripravlja i krsti katekumene; obilazi siromahe i bolesne. Uvijek nalazi vremena za pisma dobročiniteljima širom svijeta. Njegova cjelokupna korespondencija prelazi 6.000 pisama. Zahvaljujući velikodušnim darovima dobročinitelja – iseljenim Hrvatima iz Australije, Sjeverne i Južne Amerike, Njemačke, te onima iz domovine, o. Gabrić je u danima nevolja – nakon poplava ili suša hranio tisuće siromaha, ne pitajući ih za vjeru ili nacionalnost, gradio je crkve, kapelice, škole i bolnice, rješavao problem pitke vode.

Organizirao je podizanje nasipa uz Ganges, gradnju putova i mostova. Surađivao je s indijskom vladom koja je u njegovim pothvatima prepoznala i visoko cijnila toga stranca koji iskreno voli narod kojemu je poslan. Podigao je mnoge škole a talentiranu djecu slao na dodatno školovanje. Osnovao je misijsku postaju „Maria Polli“ u Bošontiju s vjerskim, zdravstvenim i humanitarnim ustanovama.

Neumoran je i požrtvovan u naviještanju. Razumio je siromahe jer je i sam živio životom krajnje uzdržljivosti i pokore. Kao takav zauzimao se i ublažavao bijedu mnoštva siromaha. Svoju silnu, i onima koji su ga promatrali, začuđujuću snagu crpio je iz molitve. Njegova pisma otkrivaju čovjeka duboke i neprestane molitve. Biti misionar, za njega je značilo dati Isusa drugima, dati život za druge, donijeti Isusa svima.

Posvuda gdje je naviještao cvala su duhovna zvanja. Surađivao je s Majkom Terezijom i bio njen duhovnik. Kada je osnivala muški ogranak tj. Misionare ljubavi, tražila je da im o. Gabrić bude voditelj. Poslušan volji svojih poglavara o. Gabrić je ostao uz svoje siromahe na rubovima džungli do kraja.

Radio je do zadnjega dana otimajući se slabosti iscrpljenoga organizma i posebno srca, a umro je 20. listopada 1988. u Kalkuti. Valja uočiti da se istoga datuma navršilo pola stoljeća od Gabrićeva ukrcavanja na brod za Indiju. Pokopan je po svojoj želji u misijskoj postaji „Mariapolli“. Njegov sprovod okupio je oko 20.000 katolika, muslimana i hindusa. Njegov grob postao je mjesto koje s velikim poštovanjem osim katolika pohode i muslimani i hindusi. Do sada je, osim nekoliko katolika i dvoje hindusa dalo svjedočanstvo o čudesnom ozdravljenju po zagovoru o. Gabrića.

Sluga Božji
p. Ante Gabrić, SJ
misionar u Indiji
28. 2. 1915. - 20. 10. 1988.

Bože, Oče nebeski u misionaru p. Anti Gabriću darovao si nam izazov i primjer kako širiti tvoju ljubav i milosrđe. Molimo za milost da u vjeri Crkve p. Ante što prije postane blaženikom te nebeskim zagovorom bude još bliži potrebnima u svoje dvije domovine – Hrvatskoj i Indiji. Po njegovu zagovoru udijeli nam milosti koje te molimo. Po Kristu Gospodinu našem. Amen

Postulatura p. Ante Gabrića
Palmočićeve 31
Zagreb

<http://www.antegabric.com>

NAŠI POKOJNI

SAKIB KOČANOVIĆ,

PU zagrebačka, Zagreb, 2. ožujka 1993.

MARIJAN RAŠIN,

PU zagrebačka, 5. ožujka 1991.

NIKOLA BIONDA,

PU karlovačka, u službi, Karlovac, 7. ožujka 1992.

ANTUN KRULJAC,

PU brodsko - posavska, Slavonski Brod, 8. ožujka 1992.

IVAN PAŠA,

PU zagrebačka, Zagreb, 8. ožujka 1995

DALIBOR HUZANIĆ,

PU osječko - baranjska, Osijek, 13. ožujka 1993.

POČIVALI U MIRU!